

gruppe af talentfulde og habile kunstnere, som forbigås, når der opstilles et hold.

Det er efter vores opfattelse uholdbart. Efter vores opfattelse er det ikke så enkelt, at kvalitet alene skal findes i superligaen. Der findes i høj grad også blandt kunstnere, som vi i dag byder elendige sociale, økonomiske vilkår, kvalitet. Der er masser af uudnyttet og stor talentmasse. Måske kan problemet nogle gange være, at det talent, talenterne mangler, er talentet for ryglapperi og for at begå sig blandt de rigtige kulturpinger.

På den baggrund og på baggrund af de undersøgelser, som vi har forsøgt at foretage, er der ikke nogen tvivl om, at der er behov for frisk luft og nye bølger inden for kunsten. Den skal styrkes, samtidig med at den bevarer det kunstneriske kredsløb intakt.

Ser vi på billedkunsten, er vi enige med maleren Anders Kirkegaard. Han sagde for nylig i en tv-udsendelse, at det er, ligesom luften står stille og bølgerne kommer med meget store mellemrum. Vi vil sige det på den måde, at det ganske enkelt ikke kan være rimeligt, at reglerne i Statens Kunstfond kan omgås ved, at forskellige kunstneriske baglande kan indstille, selv om personer allerede har siddet i perioder. Det er heller ikke rimeligt, at medlemmer af repræsentantskabet kan få det efter at have siddet i indkøbs- og udsmykningsudvalget. Det bør ikke være sådan, at medlemmer af disse institutioner selv modtager støtte, mens de sidder i udvalgene, i repræsentantskabet eller blandt dem, der udpeger.

Vi synes, det er på tide, at vi f.eks. også kigger på, hvorledes Akademirådet, som jo er statens rådgiver i kunstspørgsmål, er sammensat, og hvordan det vælges. For mig at se er den proces noget, som leder tanken hen på, hvordan man vælger paven i Rom.

Hvor er det demokratiske element? Hvorfor gør man ikke brug af synspunkter fra kunstforeninger og andre, der holder af kunsten? Hvad med den kendsgerning, at der eksisterer to interesseorganisationer for billedkunsten, hvoraf kun den ene inddrages? Hvorfor har vi noget, der hedder statsanerkendte kunstnersammenslutninger og et hav af sammenslutninger, der ikke nyder statsanerkendelse?

Disse spørgsmål angiver, at det kun er for få udvalgte at afgøre, hvad der er kvalitet, og at det i hvert fald er kvalitet at holde en vis afstand til publikum af frygt for tøjlesløs populis-

me, som det har heddet i Akademirådets årsberetning.

Men hvem afgør så den kunstneriske kvalitet? Er det ikke netop det, vi alle søger efter og påstår, ingen skal have patent på? Sker kvalitetsdiskussionen ikke i et spændingsfelt mellem udøvere og modtagere? Lad dog kunsten indimellem tage skade. Det overlever den såmænd nok, uden at vi har tolv pavevalgte til at fortælle os, hvad der er god kunst, og lur mig, om den kunst, de peger på, i ni ud af ti tilfælde ikke er noget, de selv har lavet.

Hvordan kan der f.eks. etableres egentlige indkøbsudvalg på museerne, hvori også kunstnere og andre sagkyndige indgår? For såvel kunsthistorikere som for jurister gælder det vel også, at de ikke nødvendigvis kan håndtere alt, bare fordi de har en embedseksamen.

Den danske kulturmodel er bygget op omkring den såkaldte armslængde. Nok støtte, men ikke styre, som Julius Bomholt sagde, hvilket jeg i øvrigt er overbevist om, at hr. Søren Hansen om et øjeblik vil citere. Lad mig derfor slå fast med syvtommersøm, at vi ikke vil røre ved armslængdeprincippet eller det, man kalder den danske kulturmodel.

Men afstanden mellem kroppen og hånden skal hvert sekund gennemsyres af nyt liv, af frisk ilt og dermed af kraft, og derfor tjener debatten i sig selv et formål.

Første næstformand (Birte Weiss):

Folketinget har i disse dage officielt besøg af en delegation fra Letlands parlament under ledelse af parlamentsformand Janis Straume.

På Folketingets vegne byder jeg velkommen til mødet her i Folketinget. Jeg håber, at besøget i Danmark vil give udbytte.

Søren Hansen (S):

Det vigtigste princip i dansk kulturpolitik og kulturlovgivning er princippet om den kunstneriske frihed, herunder den redaktionelle frihed, når det f.eks. drejer sig om radio og tv, herunder den støtte og den indkøbspolitik, som museer og fonde har til opgave at løse.

Det, der så til gengæld bliver resultatet af forvaltningen af den kunstneriske frihed og af de principper, som er nedlagt og længe har været nedlagt i dansk kunst- og kulturpolitik, kan vi så til gengæld tage op til debat, og det er så det, der sker ved denne debat og ved den forrige og ved mange, mange andre debatter. Der var en, der garanterede, at det sidste ord i